

16-05-2018

প্ৰাতঃ মুৰলী

ওম্ শান্তি

“বাপদাদা”

মধুবন

“মৰমৰ সন্তানসকল - নিজৰ উন্নতিৰ কাৰণে অমৃতবেলা উঠি পিতাক স্মৰণ কৰা, ৰাতিপুৱাৰ সময় উপাৰ্জনৰ কাৰণে অতি ভাল”

*প্ৰশ্ন:- সদায় সুস্থ আৰু সুৰক্ষিত হৈ থকাৰ আধাৰ কি? সদায় সদায় সুস্থ আৰু সুৰক্ষিত বুলি কাক কোৱা হ’ব?

*উত্তৰ:- পিতাৰ শ্ৰীমতেহে সদায় সদায় সুস্থ আৰু সুৰক্ষিত কৰি ৰাখে। কেতিয়াও কোনো দুখ কষ্ট নহয়। তোমালোক সন্তানসকল ইমান সৌভাগ্যৱান হৈ যোৱা যাৰ বাবে কেতিয়াও কোনো প্ৰকাৰে আঘাতপ্ৰাপ্ত হ’ব লগা নহয়। শৰীৰ নিৰোগী হৈ যায়। তোমালোকে নিজৰ ভাগ্যৰ মহিমা গাই থাকা। যিয়ে উঠোতে-বহোতে পিতাৰ স্মৃতিত থাকে – তেওঁলোক হৈছে ভাগ্যৱান সন্তান। তেওঁলোককে সদায় সুস্থ আৰু সুৰক্ষিত বুলি কোৱা হ’ব।

*গীত:- ৰাত কে ৰাহি থক্ মত্ জানা... (হে নিশাৰ পথিক, থমকি নৰ’বা...)

ওম্ শান্তি। অতি মৰমৰ পুৰুষাৰ্থী সন্তানসকলে এই গীতটিৰ অৰ্থতো নিজে জানা নিশ্চয়, পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰম অনুসৰি। যিয়ে যাত্ৰাত উপস্থিত আছে তেওঁলোকেহে যথার্থ অৰ্থ বুজিব পাৰে। এতিয়া এই যাত্ৰা হৈছে ৰাতিৰ আৰু শৰীৰৰ যাত্ৰা হয় দিনত। অমৰনাথ, বদীনাথত গ’লে দিনত যাত্ৰা কৰি ৰাতি শুই যায়। আৰু তোমালোক সন্তানসকলৰ যাত্ৰা হৈছে ৰাতিৰ। দিনত তোমালোকে শৰীৰ নিৰ্বাহৰ অৰ্থে কাম কৰিব লাগে। চাকৰিত যোৱা আৰু মাতৃসকলে ঘৰ চম্ভালা। সকলোতকৈ বেছি উন্নতি ৰাতি হয়, যেতিয়া সকলো মানুহ শুই যায়। তোমালোকৰ সেই সময়ত বহুত ভাল যাত্ৰা হ’ব পাৰে। ভক্ত লোকসকলেও ৰাতিপুৱা অমৃতবেলা স্মৃতিত থাকে। সন্তানসকলে নিজৰ উন্নতি কৰিব বিচাৰিলে পিতাই ৰায় দিয়ে – নিদ্ৰাজীৎ হোৱা। ৫ হাজাৰ বছৰ আগতেও কৈছিলো। হয়তো ৰাতিপুৱা শুই যোৱা। কথিত আছে, “ৰাতিপুৱা শোৱা, ৰাতিপুৱা উঠা” – এই গুণে মানুহক ডাঙৰ বনায়। তোমালোকে কিমান ধনৱান হৈ যোৱা, যাৰ বাবে কেতিয়াও তোমালোকৰ পইচাৰ চিন্তা নাথাকে! তোমালোকে ২১ জন্মৰ কাৰণে শিৱালয়ত সম্পত্তি লাভ কৰা। ইয়াত তোমালোকে জন্ম জন্মই পুৰুষাৰ্থ কৰা আৰু তোমালোকৰ এতিয়াৰ পুৰুষাৰ্থ ২১ জন্মৰ কাৰণে হৈ যায়। আচৰিত নহয়নে! এনেকুৱা পুৰুষাৰ্থ কৰাওতা কোনো নাই। অবিনাশী পিতাই অবিনাশী পুৰুষাৰ্থ কৰায়। ইয়াত পইচাৰ কাৰণে কি নকৰে – পিতাই সন্তানসকলক, সন্তানসকলে পিতাকো মাৰি পেলায়।

তোমালোকে এতিয়া অবিনাশী পিতাৰ পৰা অবিনাশী সম্পত্তি ল’ব লাগে, তেনেহ’লে অবিনাশী পিতা আৰু সম্পত্তিক স্মৰণ কৰিব লাগে। আৰু কোনো কষ্ট নাই, কেৱল দুটা শব্দ। ইয়াকে মহামন্ত্ৰ কোৱা হয়। বচ, এই দুটা শব্দ স্মৰণ কৰিলে তোমালোকে ৰাজতিলক পাই যাবা। এতিয়া এই স্মৰণতে বল পাবা যিয়ে যিমান স্মৰণ কৰিবা। যোগ আৰু জ্ঞান। ইয়াতে শাস্ত্ৰ আদিৰ জ্ঞানৰ কথা নহয়। দুটা শব্দ স্মৰণ কৰিবলৈ দিলে কয় যে সময় নাই। কৈ দিয়ে আমি স্মৰণ কৰিব নোৱাৰো, বাৰে বাৰে পাহৰি যাওঁ। দুটা শব্দৰ যাত্ৰা কৰিব নোৱাৰে!। তোমালোকে গীত, কবিতা, সংলাপ আদি বনোৱা, স্মৰণ কৰা, প্ৰকৃততে এই সকলোবোৰৰ ইয়াত দৰকাৰ নাই। ইয়াতেতো মনে মনে থাকিব লাগে। কি তোমালোকে বীজ আৰু বৃক্ষক বুজিব নোৱাৰা। বীজক হাতত ল’লেই গোটেই বৃক্ষ সন্মুখলৈ আহি যায়। ইয়াতে আছে চাৰি যুগ আৰু চাৰি বৰ্ণ। এই সকলোবোৰ বুদ্ধিলৈ আনিবলৈ দেৱী নালাগে। চেকেণ্ডতে স্বৰ্গৰ বাদশ্বাহী পোৱা যায়। কেৱল স্মৃতিত থাকিব লাগে। চেকেণ্ডতে সাক্ষাৎকাৰ কৰোৱা হয়। সেই সময়ত যেন স্বৰ্গ বা কৃষ্ণপুৰীত আছে। কেৱল দুটা কথা স্মৰণ কৰিব লাগে – এটা হৈছে পিতাৰ স্মৃতি, আনটো জ্ঞান বহুত উচ্চ মানুহৰ পৰা দেৱতা বনোৱা। দেৱতাসকল পৱিত্ৰ হয়। জ্ঞান সদায় ব্ৰহ্মচৰ্য অৱস্থাত পঢ়া হয়। যেতিয়া পঢ়ি ঘৰ চলোৱাৰ লায়ক হৈ যায় তাৰ পিছত বিয়া আদি কৰোৱা হয়। নিজৰ ঘৰবোৰ ৰচয়িতাই চম্ভাল কৰে, তাৰবাবে নিজৰ উপাৰ্জন লাগে নহয়নে। তেন্তে ব্ৰহ্মচৰ্যত উপাৰ্জন কৰা হয়। আজিকালি ধনৰ

ভোকা তুৰ হৈ গৈছে। অলপ উপাৰ্জন হ'লে পুনৰ আন পাঠ্যক্ৰম কৰে। এতিয়া পিতাই কয় – সন্তানসকল, এই পাঠ্যক্ৰম বহুত সহজ কেৱল ৰাতি জাগি অভ্যাস কৰা। ৰাতি বুদ্ধিৰ যাত্ৰা কৰা বহুত সহজ আৰু বাবাৰ সহায়ো পোৱা যায়। দুই তিনি বজাক অমৃতবেলা কোৱা হয়। ৰাতিপুৱা উঠি স্বদৰ্শন চক্ৰ ঘূৰোৱা।। এয়া বুদ্ধিৰ কাম। পিতাৰ আদেশ – নিৰন্তৰ মোক স্মৰণ কৰা তেতিয়া তোমালোকৰ বিকৰ্ম বিনাশ হৈ যাব। নহ'লে তোমালোক প্ৰেমিকাসকলক কেনেকৈ লৈ যাম। তোমালোক প্ৰেমিকাসকল হৈছা পতিত, সকলোৰে পাখি ভাঙি গৈছে। এতিয়া কেৱল স্মৰণ কৰা তেতিয়া পৱিত্ৰ হৈ যাব। ৰাতিপুৱা উঠিবলৈ যত্ন কৰা। দিনত স্মৃতি টিকি নাথাকে, ৰাতি পুৰুষাৰ্থ কৰা বহুত সহজ আৰু সহায়ো পোৱা যায়। মুখ্য হৈছে স্মৰণ। তোমালোকে জানা যে আমি আত্মা হওঁ। আমাক পৰমপিতা পৰমাত্মাই পঢ়াই আছে। তেওঁৰ পৰা পঢ়িব লাগে। তেওঁ পিতাও, তেওঁৰ হ'ব লাগে। তোমালোকে জানা যে আমি আত্মাবোৰে শিৱবাবাক লগ কৰো। আত্মা পৰমাত্মা বিচ্ছিন্ন হৈ থাকে বহু কাল... জীৱ আত্মাবোৰে আহি পিতাক লগ কৰে। তেনেহ'লে পৰমাত্মায়ো জীৱাত্মা হ'ব লগা হয়। তেওঁতো শ্ৰেষ্ঠ আত্মা। আত্মা পৰমাত্মাৰ ৰূপ একে। যেনেকৈ তৰা চিকমিকাই, আত্মাত ৮৪ জন্মৰ পাৰ্ট ভৰি থাকে। পিতাই কয় ময়ো অভিনেতা। নাটকৰ বন্ধনত বান্ধ খাই আছো। এই দুনিয়াই নাজানে যে কল্প কল্প সংগমযুগৰ বাহিৰে মই আহিব নোৱাৰো। বিপদ আদিতো বহুত আহিব। পিতাই কয় মই তেতিয়াই আহো যেতিয়া পতিত হৈ যায়। ময়ে নতুন দুনিয়াৰ ৰচয়িতা। আহোৱে পতিত দুনিয়াত। আত্মা প্ৰথমতে পতিত হয়। আত্মাই জানে যে আমি প্ৰথমতে পৱিত্ৰ আছিলো, এতিয়া পতিত হৈছো। এই শিক্ষা তোমালোকেহে পোৱা। শিক্ষকৰ সন্মুখত যি বিদ্যাৰ্থী থাকে তেওঁলোকেহে শিক্ষা লাভ কৰে। তোমালোকে এই শিক্ষা প্ৰথমে প্ৰথমে পোৱা, এই ৫ বিকাৰক জয় কৰা। যোগ অগ্নিৰ দ্বাৰা বিকৰ্ম ভস্ম কৰা। এই বিহে (বিকাৰে) তোমালোকক সমাধিস্থ কৰিলে, ইয়াকে বিহ বুলি কোৱা হয়। জ্ঞান অমৃতৰে তোমালোকে পৱিত্ৰ হৈ যোৱা।

পিতা আৰু সম্পত্তিক স্মৰণ কৰাটো বহুত সহজ। কোনো কন্যাই কয় – বাবা, ধাৰণা নহয়, ডাঙৰ বাইদেউৰ নিচিনাকৈ বুজাব নোৱাৰো। পিতাই কয় – সন্তানসকল, এয়া সকলোৰে হিচাব-নিকাচ। কোনোৱে ২৫-৩০ বছৰ থাকিও ধাৰণা কৰিব নোৱাৰে। তোমালোক সন্তানসকলৰ পিতা হৈছে পৰমাত্মা। তেওঁ স্বৰ্গৰ ৰচয়িতা। পিতাই স্বৰ্গৰ সম্পত্তি দিবলৈ আহিছে। তোমালোকে পিতাক স্মৰণ কৰা। সন্তানসকল সাৱধান হ'ব লাগে। তোমালোক সন্তানসকলে প্ৰথমতে নিজৰ সন্তানসকলৰ ওপৰত কৃপা কৰিব লাগে। তোমালোক সন্তানসকলে এই সময়ত নিজৰ অতি মৰমৰ পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ সন্মুখত বহি আছা। কল্পৰ আগতেও আমি নিৰাকাৰ পিতাৰ পৰা বেহদৰ স্বৰ্গৰ সম্পত্তি লৈছিলো। পিতাই কয় – ময়ো এই শৰীৰ লোণত ল'বলগীয়া হয়। ভাড়া লৈ বহো। নিজৰ নোহোৱা বাবে নিশ্চয় ভাড়াতে ল'ব লাগিব।। এখনে ৰথ য'ত কল্প কল্প ৰথী হওঁ। ৰথত ৰথী দেখিবলৈ পোৱা নহয়নে। আগতে গীতা পঢ়িলে একো বুজা নাছিলো। ক'ত সেয়া অৰ্জুন যাক ঘোঁৰাৰ ৰথত বহা দেখুৱাইছে। তোমাৰ পিতা হৈছে ৰথী, সন্তানসকলক কয় – মোক পিতাক স্মৰণ কৰা আৰু স্মৰণৰ তালিকা ৰাখা। এনেকুৱা প্ৰেমিক যিয়ে ২১ জন্ম সুখ দিয়ে তেওঁক কিয় স্মৰণ নকৰা। কিন্তু এয়া গুপ্ত। এতিয়া পিতাই কয় নিজকে আত্মা নিশ্চয় কৰি পিতাৰ শ্ৰীমতত চলা, ইয়াতে মায়াই হায়ৰাণ কৰে। এওঁ কম ওস্তাদ নহয়। ভাল ভাল সন্তানসকলৰ অন্তৰ জয় কৰি লয়। বাবাই স্বৰ্গৰ মালিক বনাই আৰু মায়াই চণ্ডালৰ জন্মলৈ লৈ যায় কিয়নো শ্ৰীমতত চলিবলৈ এৰি দিয়ে। ইয়াত সন্তানসকলে জানে আমাক ভগৱানে পঢ়ায়। তোমালোক ঈশ্বৰীয় পঢ়ুৱৈ। হয়তো অন্য পাঠ্যক্ৰম পঢ়ে তথাপিও শিক্ষককে স্মৰণ কৰে। পিতাই কয় – হয়তো গৃহস্থ ব্যৱহাৰত থাকা, কিন্তু সদাই সুখী হৈ থকাৰ বাবে অন্য পাঠ্যক্ৰমো পঢ়া। মই তোমালোকক অসীম সম্পত্তি দিওঁ যাৰ বাবে তোমালোকে ২১ জন্ম কেতিয়াও দুখ নেদেখিব। তোমালোকৰ নিচিনা বিচক্ষণ গোটেই সৃষ্টিত কোনো নাথাকে। ৰাষ্ট্ৰপতি আদিৰ কিমান মহিমা কৰে। কিন্তু তোমালোক আটাইতকৈ বিস্ময়কৰ গুপ্ত কৰ্তৃত্বশীল হোৱা। তোমালোকৰ নিচিনা জ্ঞানৰ সাগৰ এই দুনিয়াত কোনো হ'ব নোৱাৰে। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে জানিছা ভাৰতক আমি স্বৰ্গ বনাই ২১ জন্মৰ কাৰণে স্বৰ্গৰ মালিক হৈ আছো। জগত অস্বাৰ কিমান ডাঙৰ প্ৰাপ্তি। তেৱোঁ এই মহামন্ত্ৰ দিয়ে যে শিৱবাবাক স্মৰণ কৰা। পিতাই সন্মুখত বহি কয় – মৰমৰ সন্তানসকল, মোক স্মৰণ কৰা। এই যাত্ৰা নাপাহৰিবা। সময় নষ্ট নকৰিবা। এয়া বহুত শ্ৰেষ্ঠ উপাৰ্জন। বুদ্ধিযোগ তাত লাগাই যোৱা উচিত। আমি শিৱবাবাৰ সন্মুখত

আছে। পিতাৰ ঘৰলৈ আহিছো। এতিয়া তোমালোকে হৰিদ্বাৰত বহি আছা। হৰি পৰমাত্মা নিজে বহি আছে। সেই হৰিদ্বাৰতো পানী আছে। এয়া হৈছে সচাঁ হৰিৰ দ্বাৰ। হৰ হৰ মানে দুখ হৰণ কৰোতা। ইয়াতে দুখ হৰ্তা সুখ কৰ্তা তোমালোকৰ সন্মুখত বহি আছে। ভক্ত লোকসকলে গংগাৰ পাৰত বহে, ভাৱে গংগাৰ পাৰতে থকা উচিত, গংগাৰ পানী মুখত হওক। যেতিয়া কোনোবা মৰে গংগা জল মুখত দিয়ে। এতিয়া গংগা পতিত-পাৱনী নহয়। পতিত-পাৱন শিৱবাবা। প্ৰত্যেকে সেই শিৱবাবাক স্মৰণ কৰিব লাগে তেতিয়া অস্তিমৰ স্থিতি অনুসৰিয়ে গতি হৈ যাব। এনে নহয়, পিছত কোনোবাই বহি ক'ব শিৱবাবাক স্মৰণ কৰা। অন্ত সময়ত শিৱবাবাৰ স্মৃতিত নিজে শৰীৰ এৰিব লাগিব। এতিয়া আমি মুক্তিধাম শিৱবাবাৰ ওচৰলৈ যাব লাগে। সত্যযুগক জীৱনমুক্তিধাম কোৱা হয়। ধাম থকা ঠাইক কোৱা হয়। নিৰ্বাণধামত নিৰাকাৰ আত্মাই ব্ৰহ্মতত্ত্ব থাকে। এতিয়া তোমালোকে আহি হৰিৰ ঘৰত বহিছা। দুখ হৰণ কৰোতা এজনেই। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলৰ শিৱবাবা আৰু তেওঁৰ মিঠা ঘৰ স্মৃতিত আহিব। বাবা আহিছে নিজৰ ঘৰলৈ লৈ যাবলৈ। এতিয়া শিৱবাবাৰ মিঠা ঘৰক স্মৰণ কৰিব লাগে। ইয়াতে কোনো মিঠা নহয়।

এতিয়া পিতাই সন্তানসকলক কৈছে – বেহদৰ ৰাজত্ব ল'বলৈ ৰাতি জাগি যাত্ৰা কৰা। মই আহোৱেই ঘোৰ অন্ধকাৰ ৰাতি। ব্ৰহ্মাৰ ৰাতি পূৰ হৈ দিন হ'বই লাগিব। মই আহো বেহদৰ ৰাতি আৰু বেহদৰ দিনৰ সংগমত। তেনেহ'লে, তোমালোকে নিদ্ৰাজীং হৈ স্মৰণ কৰাৰ অভ্যাস কৰা। ২-৩ বজাৰ সময়খিনি ব্ৰহ্ম মুহূৰ্ত বোলা হয়। পিতাই শিক্ষা দিয়ে ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা। ৰাতি উঠি মোক স্মৰণ কৰিলে দৃঢ় হৈ যাবা। মায়াই বহুত হায়ৰাণ কৰিব তথাপিও মেহনত কৰা। ইয়াৰ বাবে বুদ্ধিৰে মেহনত কৰা। উঠোতে, বহোতে, ফুৰোতে স্মৰণ কৰিব লাগে। পিতাই কয় – হে নিশাৰ পথিক, ভাগৰি নাযাবা। ৰাতি বহুত মজা লাগিব আৰু সেই নিচা দিনতো থাকিব। এক হৈছে পিতাৰ মহিমা কৰা আৰু নিজৰ ভাগ্যৰ মহিমা কৰা। আন সকলোৰে ভাগ্য ফুটি গৈছে। তোমালোকৰ ভাগ্য জাগি গৈছে, আন সকলোৰে শুই গৈছে। এই সময়ত যাৰ বুদ্ধিযোগ ধন উপাৰ্জনত লাগি থাকে তেওঁলোকৰ ভাগ্য শুই থকা বুলি ভাবি লোৱা। তোমালোকৰ সঁচা ভাগ্য জাগি গৈছে। পেটৰ বাবে বেছি নালাগে। থলুৱা লোকসকলে কি খায়? মাকৈ বা গোমধানৰ আটাৰ ৰুটিৰ লগত জলকীয়া মিলাই খায়। ইয়াত তোমালোকে সকলো পোৱা। তোমালোকে বহুত সাধাৰণ হৈ চলিব লাগে। বহুত ধনীও নহয়, বহুত দুখীয়াও নহয়। এতিয়া পিতাই কয় – হে মৰমৰ সন্তানসকল, তোমালোকে মোক স্মৰণ কৰা। মই তোমালোকক চকুৰ পতাত বহাই লৈ ফুৰো। হে মোৰ চকুৰ মণিসকল। চকুৰ মণি সন্তানসকলক সদায় মৰম কৰা হয়। শ্ৰীমতত চলিলে সদায় সুস্থ আৰু সুৰক্ষিত হৈ থাকিব। সদায় সুস্থ আৰু সুৰক্ষিত হৈ থকাৰ অৰ্থ বহুত গভীৰ। তোমালোক কোনো ধৰণে আঘাতপ্ৰাপ্ত হ'ব লগা নহয়, কোনো কষ্ট নহয়। তোমালোকক বহুত সুস্থ আৰু সুৰক্ষিত বনাওঁ। নিৰোগী শৰীৰ পাবা। কালৰো শক্তি থাকিব। যদি ভালদৰে স্মৰণ কৰা সহায় পাবা। যিসকলে কল্পৰ আগতে পুৰুষাৰ্থ কৰি প্ৰালব্ধ বনাইছে সাক্ষী হৈ চাই আছে। নিজকে বীমা কৰাইছে! বাবাই ভক্তিমাৰ্গতো সম্পত্তিশালী আছিল। ঈশ্বৰৰ অৰ্থে দিছিল। গৰীবসকলত গুপ্ত দান দিয়া হয়। কোনোবাই বিয়া পাতিলে গুপ্তভাৱে দি আহিছিল। গুপ্ত দানৰ ফলো তেনেকুৱা পোৱা যায়। দেখুৱাই দিলে তাৰ শক্তি আধা হৈ যায়। সম্পদশালী পিতাক কোৱা হয়, তোমালোকে বীমা কৰা। যি যেনেকৈ বীমা কৰাৰ ফলো তেনেকুৱা পায়। পাপ কৰিলে তাৰ দণ্ড পোৱা যায়। পূণ্য কৰিলে ভাল ফল পোৱা যায়। তেওঁলোক হৈছে হৃদৰ মানৱপ্ৰেমী, উপাৰ্জনৰ ৮ আনা, ৪ আনা বচোৱা। এতিয়া তোমালোকে সম্পূৰ্ণ মানৱপ্ৰেমী হ'ব লাগে। পূৰা বীমা কৰি দিব লাগে। চোৱা, মম্মাই কেৱল শৰীৰ আৰু মন বীমা কৰিছিল। কন্যাসকলৰ ওচৰত ধন নাথাকে। তেওঁলোকে এয়া খেয়াল ৰাখিব নালাগে। তেওঁলোকে তন-মনেৰে সেৱা কৰি আছে সেইবাবে কন্যাসকলক বহুত মৰম লাগে। কন্যাসকলে প্ৰথম নম্বৰত আহি যায়। বাবা অধৰ কুমাৰ আছিল। হয়, কোনো কুমাৰো ওলায়। সয়ম্বৰ পাতি পৱিত্ৰ হৈ দেখুওৱালে সেয়াটো অতি সৌভাগ্যৰ কথা। সম্পূৰ্ণ সমৰ্পণ। তেওঁলোকে বহুত ভাল পদ পাব পাৰে। পিতাই বুজাইছে সকলো কৰ্মৰ ভোগ ইয়াতে শেষ কৰিব লাগিব। মম্মা-বাবায়ো কৰ্মৰ ভোগ ভুগিব লগা হৈছে। বাকী থকা হিচাপ-নিকাচ ইয়াতে ওলাব। এনে নহয়, ঈশ্বৰৰ হ'লো পিছে ৰক্ষা কিয় নকৰে। নাই, কৰ্মভোগ নিশ্চয় ইয়াতেই সমাপ্ত কৰিব লাগিব। অচ্ছা!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-**

- (1) বুদ্ধিযোগৰ দ্বাৰা সঁচা যাত্ৰা কৰিব লাগে। বিনাশী ধনৰ পিছত নিজৰ ভাগ্য হেৰুৱাব নালাগে।
- (2) তন-মন-ধনেৰে পূৰা মহাদানী হ'ব লাগে। নিজৰ সকলো ২১ জন্মৰ কাৰণে বীমা কৰি দিব লাগে।

*বৰদান:- সকলো যোগ্যতাৰ দ্বাৰা নিজকে মূল্যৱান বনাওঁতা নিশ্চিত বাদশ্বাহ হোৱা।

পিতাই নিজক সন্তানসকলৰ বাবে আগবঢ়াই দিয়ে – সন্তানসকল যোগ্য সোঁহাত হোৱা, যোগ্য সেৱাধাৰী হোৱা। যিজন যোগ্য হয় তেওঁ নিশ্চিত বাদশ্বাহ হয়। স্থূল যোগ্যতাই হওক, নাইবা জ্ঞানৰ যোগ্যতা হওক সেয়াই মানুহক মূল্যৱান বনায়। যোগ্যতা নাথাকিলে মূল্য নাথাকে। আত্মিক সেৱাৰ যোগ্যতা সকলোতকৈ মহান। এনেকুৱা যোগ্য আত্মাক কোনো কথাই বাধা দিব ৰাখিব নোৱাৰে। যোগ্য হোৱা মানে মোৰতো এজন শিৱবাবা, বচ আৰু কোনো কথা বুদ্ধিত যাতে নাথাকে।

*শ্লোগান:- একৰস স্থিতিৰ অনুভৱ কৰিবলৈ এজন পিতাৰ দ্বাৰা সকলো বসৰ অনুভূতি কৰা।

!!ওম শান্তি!!

***